

РЕШЕНИЕ

№ 269

гр. Варна, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV А СЪСТАВ ГО, в публично заседание на
единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: Константин Д. Иванов

Членове: Николай Св. С.
мл.с. Станислав М. Ангелов

при участието на секретаря Марияна Ив. Иванова
като разгледа докладваното от мл.с. Станислав М. Ангелов Въззивно
гражданско дело № 20243100500290 по описа за 2024 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба входящ № 97722/29.12.2023 г. по описа на РС-Варна, подадена от Община Варна, ЕИК: *****, чрез процесуалния й представител юрк. Б. Б., срещу Решение № 4133/19.12.2023 г., постановено по гр. д. № 6264/2023 г. по описа на РС-Варна, 9-ти състав, с което съдът е: приел за установено, на основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК, вр. чл. 49 вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД, че Община Варна дължи на Й. Д. П. сумата в размер от 18750 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки, страдания и неудобства, в резултат на настъпило на 15.07.2021 г. непозволено увреждане – травма на ахилесово сухожилие, на левия крак, на Й. Д. П., в следствие на неподдържан в изправност пътен участък, към детска площадка, находяща се в гр. Варна, ул. „проф. Ц.К.“ № 6-8, представляващ общинска собственост, като разлика на присъдената, като обезщетение, за уважен частичен иск сума в размер на 1250 лева, до справедливо определеното обезщетение на вредите, в размер на 20000 лева, по гр. д. № 17218/2021 г. по описа на РС-Варна, 47-ми съдебен състав, потвърдено с решение по в. гр. д. № 1362/2022 г. по описа на ОС-Варна, влязло в сила на 02.11.2022 г., ведно с обезщетението за забава, считано от датата на непозволеното увреждане – 15.07.2021 г., до окончателното погасяване на задължението, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение, по реда на чл. 410 от ГПК, № 838/21.02.2023 г., по ч. гр. д. № 1333/2023 г. по описа на РС-Варна; като и е осъдил, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК и т. 12 от ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, Община Варна, да заплати на Й. Д. П., сумата в общ размер от 5 355.00 лева, представляваща сторени съдебно-деловодни разноски по дело и по заповедното производство.

Въззивникът – Община Варна счита обжалваното първоинстанционно решение за

неправилно. Счита, че размерът на вредите е недоказан. Счита, че претендираният размер за обезщетение е прекомерен. Моли съда да отмени първоинстанционното решение и да постанови друго, с което да отхвърли предявените срещу община-Варна искове. В условията на евентуалност, моли размерът на претендираното обезщетение за вреди да бъде намален.

Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.

В срока по чл. 263 от ГПК насрещната страна – Й. Д. П., чрез процесуалния си представител адв. Д. С. от АК-Варна, е подала отговор на въззивната жалба, с който моли съда да остави без уважение въззивната жалба, като неоснователна и да потвърди първоинстанционното решение, като правилно и законосъобразно.

В открито съдебно заседание въззивната страна – Община - Варна, редовно призована, не се представлява.

В открито съдебно заседание въззиваемата страна – Й. Д. П., чрез процесуалния си представител адв. Д. С. поддържа отговора на въззивната жалба. Претендират се разноски.

Съдът, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството пред РС-Варна е образувано по повод предявен от Й. Д. П., действаща чрез процесуалния си представител адв. Д. С., срещу Община Варна, ЕИК: *****, положителен установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. с чл. 415, ал. 4 от ГПК, вр. чл. 49 от ЗЗД, като се иска да бъде прието за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер от 18 750.00 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки, страдания и неудобства, в резултат на настъпило на 15.07.2021 г. увреждане – травма на ахилесово сухожилие на левия крак в следствие на неподдържан в изправност пътен участък към детска площадка, находяща се в гр. Варна, ул. „проф. Ц.К.“ № 6-8, представляващ общинска собственост, като разлика над присъдените 1 250.00 лева до справедливо определеното обезщетение на вредите в размер на 20 000.00 лева по гр. д. № 17218/2021 г. по описа на РС-Варна, ГО, 47 съдебен състав, потвърдено с решение по в. гр. д. № 1362/2022 г. по описа на ОС-Варна и влязло в законна сила на 02.11.2022 г., ведно с обезщетението за забава в размер на законната лихва, считано от датата на увреждането – 15.07.2021 г. до окончателното погасяване на задължението, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 838/21.02.2023 г. по реда на чл. 410 от ГПК в производството по ч. гр. д. № 1333 по описа за 2023 г. на РС-Варна, ГО, 9-ти съдебен състав.

В исковата молба и в уточняващите молби се твърди, че Й. П. е подала заявление по реда на чл. 410 от ГПК за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение за горните суми, срещу която от Община – Варна, в срок е било подадено възражение за недължимост на сумите. В тази връзка за Й. П. се е породил правният интерес да предяви установителни искове.

Й. П. твърди, че на 15.07.2021 г. около 19.00 часа заедно с внукът си и дъщеря си, се прибирали от детската площадка, находяща се в град Варна, ул. „Професор Ц.К.“ № 6-8, пресечна с ул. „М.“. Твърди, че подхода към детската площадка е бил изграден от тротоарни плочки, които на места са били разместени, което е образувало неравности в настилка. Заявява, че е държала внука си за ръка като при една от неравностите левият й крак се е приплъзнал от по-високо разположената плочка към по-ниско разположена плочка, при което е изпитала силна, внезапна и остра болка. Усетила е изпукване в областта на ахилесовото сухожилие. С помощта на дъщеря си се е прибрала в тях, но забелязала изразена бразда на хлътване в областта на ахилесовото сухожилие. Появил се отток и кожата й посиняла. Било невъзможно да стъпи на пръсти или да ходи. Вечерта не могла да спи от болка и на следващия ден с помощта на дъщеря си отишла до МБАЛ „М.Д. – Варна“, където веднага я приели за оперативно лечение. На 16.07.2021 г. под спинална анестезия е била извършена перкутанна тенография на ахилесовото сухожилие на левия й крак, била е поставена превръзка и гипсова имобилизация. Й. П. заявява, че е била изписана от болницата на 19.07.2021 г. като й е бил издаден болничен лист за 34 дни – за периода от

16.07.2021 г. до 18.08.2021 г. – 4 дни болничен режим и 30 дни домашен режим. На 17.08.2021 г. Й. П. е посетила д-р К., която констатира спокоен оперативен цикатрикс с болка и затруднени движения в глезенната става и я насочила към лекарска комисия. На 20.08.2021 г. Й. П. отишла на преглед при лекарска комисия, която след прегледа установила, че следва да продължи временната ѝ неработоспособност, за което ѝ издали болничен лист за периода от 19.08.2021 г. до 17.09.2021 г. Й. П. заявява, че ѝ е бил назначен курс на лечение - дълбока осцилираща терапия и ултразвукова терапия с 14 посещения, които се извършили в периода от 01.09.2021 г. до 24.09.2021 г. На 24.09.2021 г. отново посетила лекарска комисия, която ѝ издала болничен лист за периода от 18.09.2021 г. до 17.10.2021 г. На 22.10.2021 г. отново посетила лекарска комисия, която продължила болничния лист за периода от 18.10.2021 г. до 16.11.2021 г. На 18.11.2021 г. отново посетила лекарска комисия, която продължила болничния лист за периода от 17.11.2021 г. до 16.12.2021 г.

Й. П. заявява, че общият период на временната неработоспособност, в следствие на скъсано ахилесово сухожилие на левия ѝ крак е от 16.07.2021 г. до 11.03.2022 г. – общо 239 дни, от които 4 дни престой в МБАЛ „М.Д. – Варна“ и 235 дни в домашни условия. Посочва, че работи като педиатрична медицинска сестра в град Д. и страховете ѝ, че няма да може да се върне на работа се били оправдали. Твърди, че е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се във физически и душевни болки и страдания, уплаха, стрес, социални и битови неудобства. Заявява, че не е налице прогноза за пълно възстановяване на движенията на левия глезен. Проведената физиотерапия не е дала желания резултат и изпитва болки в левия глезен и пръстите на левия крак, засилващи се при натоварване, което води до получаване на отток. Твърди, че болката често се разпростира и до коляното и движенията на левия ѝ глезен са ограничени. Твърди, че изпитва постоянен дискомфорт и общо неразположение. По време на болничния и домашен престой изпитвала силни болки, което наложило приемането на обезболяващи. Изпаднала в депресия, чувствала се подтисната, че не може сама да се обслужва. Наложило се близките ѝ и в голяма степен дъщеря ѝ да се грижат за нея. Загубила нормалния си ритъм на живот. Чувствала се е неудобно, че е в тежест на околните. Твърди, че участъкът, където е настъпил инцидента е собственост на община - Варна и последната не е направила зависещото от нея, чрез нейни работници и служители да осигури безопасното преминаване по участъка към детската площадка, находяща се град Варна, ул. „Професор Ц.К.“ № 6-8.

Заявява, че за претърпените от нея вреди е предявила иск срещу Община – Варна, като е било образувано гр. д. № 17218/2021 г. по описа на РС-Варна, ГО, 47 съдебен състав, с размер на претенцията 1 250.00 лева частичен иск от 20 000.00 лева. Със съдебно решение Община Варна била осъдена да ѝ заплати сумата от 1250 лева.

Претендират се сторените съдебно-деловодни разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е депозиран писмен отговор на исковата молба от Община – Варна, в който заявява, че не оспорва, че с решение № 1346/02.11.2022 г., постановено по гр. д. № 1362 по описа за 2022 г. на ОС-Варна е потвърдено решение № 1364/11.05.2022 г., постановено по гр. д. № 17218 по описа за 2021 г. на РС-Варна, ГО, 47-ми състав, с което е осъдена да заплати на Й. П. сумата в размер на 1 250.00 лева, представляваща обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди, изразяващи се в страдания, болки и неудобства. Счита предявения настоящ иск за неоснователен, а в условията на евентуалност оспорва размера на претендираното обезщетение, като сочи, че същият е в нарушение на принципа за справедливост.

Направено е възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК. Претендира сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В открито съдебно заседание пред РС-Варна Й. П., чрез процесуалния си представител адв. Д. С., поддържа исковата молба.

В открито съдебно заседание пред РС-Варна Община – Варна, чрез процесуалния си представител - юрк. Б., поддържа отговора на исковата молба.

Съдът, като взе предвид разпоредбите на закона, събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От материалите на присъединеното ч. гр. д. № 1333 по описа за 2023 г. на РС-Варна, 9-ти съдебен състав, става видно, че Й. Д. П. е подала заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК с входящ № 8837/03.02.2023г. по описа на РС-Варна, срещу Община Варна за процесната сума от 18750 лева и обезщетение за забава върху главницата, считано от датата на увреждането – 15.07.2021 г. до изплащането на вземането. Въз основа на подаденото заявление е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 838/21.02.2023 г., срещу която в законоустановения срок е постъпило възражение. В предвидения едномесечен срок, заявителят - Й. Д. П. е предявила установителен иск за съществуване на вземането си спрямо Община - Варна.

От материалите на присъединеното гр. д. № 17218 по описа за 2021 г. на РС-Варна, ГО, 47-ми съдебен състав, става видно, че с влязло в сила решение № 1364/02.11.2022г. постановено по въззивно гр. дело №1362/2022г. по описа на ОС-Варна, Община-Варна е осъдена да заплати в полза на Й. Д. П. сумата в размер на 1 250.00 лева, представляваща частичен иск от 20 000.00 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания и неудобства, в резултат на настъпило на 15.07.2021 г. увреждане – травма на ахилесово сухожилие на левия крак в следствие на инцидент от неподдържан в изправност пътен участък към детска площадка, находяща се в гр. Варна, ул. „проф. Ц.К.“ № 6-8, представляващ общинска собственост, ведно с обезщетението за забава, съизмеримо със законната лихва, считано от датата на увреждането – 15.07.2021 г. до окончателното погасяване на задължението.

От заключението на вещото лице, по извършената СМЕ, което съдът цени, като обективно, пълно и дадено от лице притежаващо специални знания, се установява, че поставената на ищеца диагноза е „разкъсване на лявото Ахилесово сухожилие“. Механизмът на получаване на тази увреда е внезапно разтягане в областта на задните мускули на подбедрицата, което е възможно да бъде получено по описания от ищеца начин, а именно при неочаквано нестабилно стъпване с предната част на ходилото и увисване на петата назад. Травмата на левия крак се изразява в руптура /разкъсване, скъсване/ на Ахилесовото сухожилие на левия крак. Предприето е оперативно лечение, като под спинална анестезия е осъществено зашиване със специфичен достъп през кожата и последваща гипсова имобилизация за период от 35 дни. Проведени са два курса физиотерапия – през месец август 2021 г. и през месец януари 2022 г. и по повод регистрирани симптоми, като оток, затруднени движения и болезненост е използван максималният срок за определяне на временна неработоспособност. Към настоящия момент се отчита пълно възстановяване по отношение на анатомичната цялост на сухожилието и движенията в глезенната става. Възможно е периодично да са налице усещания за болка при различни по степен натоварвания и неблагоприятни условия на средата. Констатира се още, че медико-биологичната квалификация на травмата е трайно затруднение в движението на левия долен крайник за период не по-малък от два месеца при правилно протичане на процеса и съобразно приетото лечение. Възможността за възстановяване целостта на сухожилието е единствено оперативната интервенция, която в случая е проведена своевременно. Не са установени усложнения и съществени отклонения от очаквания период за пълно функционално възстановяване на крайника. Възможните неудобства, дискомфорт, понякога и болка, са свързани с развиващата се съединителна тъкан, която обичайно замества увредените тъкани.

От показанията на разпитания по делото свидетел - И. П. С.а - дъщеря на Й. Д. П., преценени по реда на чл. 172 от ГПК, които съдът кредитира като обективни, добросъвестно дадени, еднопосочни, логични, дадени от лице имащо непосредствени впечатления от инцидента, като отчита възможната евентуална заинтересованост, се установява, че Й. Д. П. е преживяла тежко събитията след инцидента. Преди инцидента тя е била жизнен, енергичен, работещ човек. Случилият се инцидент ѝ причинил не само физически, а и

психически травми. Тежко е преживяла факта, че трябвало свидетелката да се грижи за нея, да ѝ помага, включително и в ежедневните нужди и воденето до тоалетна. Възстановяването ѝ е продължило дълго, с физиотерапия, като пълно оздравяване не е настъпило и заради болките тя не е успяла да се върне на работа - като педиатрична сестра, в детско отделение, където е работила на 12-часови смени. Свидетелката заявява, че и към настоящия момент майка ѝ като върви изпитва затруднения, като се натовари кракът ѝ, започва да накуцва и започва да я боли. Свидетелката сочи, че след инцидента майка ѝ не е можела да спи, заради болките, които е изпитвала, била е в депресия, унила, подтисната, чувствала се е безполезна и в тежест на семейството.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Въззивната жалба, инициирала настоящото въззивно производство е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По отношение на правилността на първоинстанционния съдебен акт, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания, като съгласно указанията, дадени в т. 1 от ТР № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, служебно следи за приложението на императивни правни норми.

В обхвата на така посочените въззивни предели, ОС-Варна намира обжалваното решение за валидно и допустимо, като постановено от надлежен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в изискуемата форма и при наличието всички положителни, респ. липса на отрицателни процесуални предпоставки, обуславящи правото на иск и неговото надлежно упражняване.

Отговорността по чл. 49 от ЗЗД е за чужди виновни противоправни действия. Тя има обезпечително-гаранционна функция, като тази отговорност не произтича от вината на лицето, което е възложило работата. Лицето, което е възложило работата може да се освободи от тази отговорност, ако се установи, че лицето, на което е възложена работата, не е причинило никаква вреда, ако неговите действия не са виновни и противоправни или ако вредата не е причинена при или по повод на възложената му работа. Съгласно задължителните за съда тълкувателни разяснения, дадени в Постановление № 7/1959 г. на Пленума на ВС, юридическите лица – каквото е и ответникът по арг. от чл. 136, ал. 3 от Конституцията на Република България – отговарят по чл. 49 от ЗЗД за вредите, причинени от техни работници и служители при или по повод на възложената им работа и тогава, когато не е установено кой конкретно измежду тях е причинил тези вреди.

За да бъде ангажирана деликтната отговорност на Община - Варна по реда на чл. 49 вр. чл. 45 от ЗЗД, ищецът следва да установи по несъмнен начин в условията на пълно и главно доказване кумулативното наличие на следните елементи от фактическия състав на предявения иск: 1./ деяние – действие или бездействие, 2./ което да е осъществено при или по повод изпълнение на възложената от общината работа; 3./ противоправност на деянието; 4./ претърпените вреди; 5./ причинната връзка между противорпавното деяние и вредите; 6./ размера на предявените граждански притезания, включително характера, степента, интензитета, продължителността на претърпените неимуществени вреди и всички конкретни факти по делото, обуславящи справедливия им размер, 7./ както и изискуемостта на главните задължения и изпадането на ответника в забава.

Съгласно §7, ал.1, т.4 от ЗМСМА, общинските пътища, улиците, булевардите, площадите, обществените паркинги в селищата и зелените площи за обществено ползване имат характера на публична общинска собственост. В настоящия казус инцидентът е настъпил на пътен участък към детска площадка, находяща се в гр. Варна, ул. „Проф. Ц.К.“ № 6-8, който е общинска собственост.

От материалите на присъединеното гр. д. № 17218 по описа за 2021 г. на РС-Варна, ГО, 47-ми съдебен състав, става видно, че с влязло в сила решение № 1364/02.11.2022г.

постановено по въззивно гр. дело №1362/2022г. по описа на ОС-Варна, на основание чл. 49 от ЗЗД, вр. чл. 45 от ЗЗД, Община-Варна е осъдена да заплати в полза на Й. Д. П. сумата в размер на 1 250.00 лева, частичен иск от целия размер на 20 000.00 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания и неудобства, в резултат на настъпило на 15.07.2021 г. увреждане – травма на ахилесово сухожилие на левия крак в следствие на неподдържан в изправност пътен участък към детска площадка, находяща се в гр. Варна, ул. „проф. Ц.К.“ № 6-8, представляващ общинска собственост, ведно с обезщетението за забава съизмеримо със законната лихва, считано от датата на увреждането – 15.07.2021 г. до окончателното погасяване на задължението.

Съгласно посоченото в Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2019 г. на ВКС по тълк. д. № 3/2016 г., ОСГТК, при уважаване на частичния иск обективните предели на силата на пресъдено нещо обхващат основанието на иска, индивидуализирано посредством правопораждащите факти /юридическите факти, от които правоотношението произтича/, страните по материалното правоотношение и съдържанието му до признатия размер на спорното субективно материално право. Поради това, че общите правопораждащи юридически факти са едни и същи, както за частичния иск, така и за иска за останалата част от вземането, те се ползват от последиците на силата на пресъдено нещо при разглеждане на иска за останалата част от вземането. В случаите, когато предмет на последващия иск за съдебна защита е разликата /остатъка/ от вземането, се касае до същото субективно материално право, същото вземане, но в останалия незааявен с предявения преди това частичен иск обем. По двата иска се претендира едно и също вземане, но в различен обем, различни части. Предвид правоустановяващото и преклудиращото действие на силата на пресъдено нещо е недопустимо в последващия исков процес за остатъка от вземането да се спори относно основанието на вземането и правната му квалификация. Решението по уважен частичен иск за парично вземане се ползва със сила на пресъдено нещо относно правопораждащите факти на спорното субективно материално право при предявен в друг исков процес иск за защита на вземане за разликата до пълния размер на паричното вземане, произтичащо от същото право. Следователно настоящият иск е доказан по основание.

Съгласно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно, то е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

В Решение № 10/2018 г., на ВКС, постановено по гр. дело № 1600/2017 г. по описа на ВКС, са посочени примерно обстоятелствата, които могат да бъдат релевантни в тази насока и е наблегнато на задължението на съда, който решава спора по същество, да ги обсъди и въз основа на оценката им да заключи какъв размер обезщетение по справедливост да присъди за неимуществени вреди. Съдилищата не трябва да се задоволяват с посочване в мотивите към решенията, че обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост, а трябва да изтъкнат обстоятелствата, които обосновават присъдения размер. В мотивите към решенията съдилищата трябва да посочват конкретно тези обстоятелства, както и значението им за размера на неимуществените вреди. На обезщетяване подлежат неимуществените вреди, които са в пряка причинна връзка с увреждането, като размерът на дължимото обезщетение за неимуществени вреди според законовия критерий за справедливост се определя според вида и тежестта на причинените телесни и психични увреждания - това са фактите и обстоятелствата, които имат пряко значение за размера на предявения иск - продължителността и интензитетът на претърпените физически и душевни болки, други страдания и неудобства, стигнало ли се е до разстройство на здравето (заболяване), а ако увреждането е трайно - медицинската прогноза за неговото развитие. Съобразно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, размерът на обезщетението за неимуществени вреди трябва да е съобразен с обществения критерий за справедливост. Неимуществените вреди нямат парична оценка, поради което обезщетението за тях се определя по вътрешно убеждение от съда. Справедливостта, като критерий за определяне паричния еквивалент на

моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. Справедливостта по смисъла на чл. 52 от ЗЗД се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителността и степен на интензитет, възраст на увредения, обществено и социално положение.

Удовлетворяването на изискването за справедливост по чл. 52 от ЗЗД налага при определяне на размера на обезщетенията за неимуществени вреди да се отчита и обществено-икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането. Обезщетението не следва да надвишава този достатъчен и справедлив размер, необходим за обезщетяването на конкретно претърпените неимуществени вреди, които могат и поначало са различни във всеки отделен случай, тъй като част от гореизброените критерии и обстоятелства, релевантни за определяне размера на дължимото обезщетение, могат да са подобни или дори еднакви (по вид или в количествено измерение) при съпоставка на отделни случаи, но изключително рядко те могат да са идентични изцяло.

В настоящия случай пострадалата е в пенсионна възраст. От извършената СМЕ се установява, че медико-биологичната квалификация на травмата е трайно затруднение в движението на левия долен крайник за период не по-кратък от два месеца и възможността за възстановяване на целостта на сухожилието е единствено оперативна интервенция. Към настоящия момент се отчита пълно възстановяване по отношение на анатомичната цялост на сухожилието и движенията в глезенната става, като е възможно периодично да са налице болки при различни по степен натоварвания. От показанията на разпитания по делото свидетел И. С.а се установява, че преди инцидента пострадалата е била жизнена, дейна, ходила е на работа, като е изпълнявала служебните си задължения на медицинска сестра в детско отделение на болница в град Д.. Инцидентът, оперативното му лечение и следоперативното възстановяване са ѝ причинили силни физически болки, от които не е можела да спи и психически терзания, изразяващи се в емоционален дискомфорт, депресия, унилоост, чувство на непълноценност, безперспективност, както и неудобства, изразяващи се в невъзможност сама да се грижи за ежедневните си нужди в следоперативния период, чувство, че е в тежест на семейството, зависимост от членовете на семейството, с оглед нуждата от съдействие за обслужване в следоперативния период.

Съобразявайки горното, обществено – икономическата конюнктура в страната към 15.07.2021 г., чието отражение са минималната работна заплата; нарастването на БВП; повишаване на потреблението на домакинствата; повишаващата се инфлация, както и съдебната практика по сходни случаи, настоящият съдебен състав счита, че справедлив размер на обезщетението за претърпени неимуществени вреди от процесното увреждане се явява 20 000.00 лева. От тази сума следва да бъде приспадната присъдената със съдебното решение по първоначално предявения частичен иск сума в размер на 1 250.00 лева, т.е. искът следва да бъде уважен до размера от 18 750.00 лева – оставащата разлика до справедливия размер, което обуславя основателността на исковата претенция.

Основателността на иска за присъждане на главното вземане обуславя основателността на произтичащото от него акцесорно вземане за обезщетение за забава, в размер на законната лихва, считано от датата на увреждането – 15.07.2021 г. – арг. от чл. 114, ал. 3 от ЗЗД, до окончателното погасяване на задължението.

Крайните изводи на ОС-Варна и РС-Варна съвпадат, с оглед на което обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

По разноските:

Предвид изхода на делото, направеното искане и доказателства, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, Община Варна следва да бъде осъдена да заплати на Й. Д. П. сумата от 2520 лева с ДДС, представляваща сторени в производството разноски за адвокатско възнаграждение за правна защита и съдействие пред ОС-Варна. Направеното от Община – Варна възражение за прекомерност на заплатеното от Й. П. адвокатско възнаграждение, с

оглед фактичестката и правна сложеност на делото и с оглед предвидените в чл. 7, ал. 2, т. 3 минимални размери на адвокатските възнаграждения в Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, се явява неоснователно.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 4133/19.12.2023 г. постановено по гр. д. № 6264/2023 г. по описа на РС-Варна, 9-ти състав, с което съдът е: приел за установено, на основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК вр. чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД, в отношенията между страните, че Община Варна, БУЛСТАТ *****, дължи на Й. Д. П., ЕГН *****, сумата в размер от 18 750.00 лева /осемнадесет хиляди седемстотин и петдесет лева/, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки, страдания и неудобства, претърпени в резултат на настъпило на 15.07.2021 г. увреждане – травма на ахилесово сухожилие на левия крак, получено в следствие на неподдържан в изправност пътен участък към детска площадка, находяща се в гр. Варна, ул. „Проф. Ц.К.“ № 6-8, представляващ общинска собственост, като разлика на присъдените по частичен иск 1 250.00 лева /хиляда двеста и петдесет лева/ до справедливо определеното обезщетение на вредите в размер на 20 000.00 лева /двадесет хиляди лева/, по гр. д. № 17218/2021 г. по описа на РС-Варна, ГО, 47-ми съдебен състав, потвърдено с решение по в. гр. д. № 1362/2022 г. по описа на ОС-Варна и влязло в сила на 02.11.2022 г., ведно с обезщетението за забава, в размер на законната лихва, считано от датата на настъпване на увреждането – 15.07.2021 г. до окончателното погасяване на задължението, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 838/21.02.2023 г. по реда на чл. 410 от ГПК, в производството по ч. гр. д. № 1333 по описа за 2023 г. на РС-Варна, ГО, 9-ти състав; както и в частта му за разноските.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, Община Варна да заплати на Й. Д. П. сумата от 2520 лева /две хиляди петстотин и двадесет лева/, представляваща сторени в производството разноси за адвокатско възнаграждение, за правна защита и съдействие пред ОС-Варна.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл. 280, ал. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____